

два чучура. Изобилна вода тече от тях и пълни каменно корито, което прелива.

Митре спря конете. Бързо скочих от каручката и се упътих към чешмата.

— Стой! — извика някой отсреща.

Един млад селянин с извехтяли дрешки, с изгоряло и гладно лице като на роб, дотича при мене.

— Тая вода се не пие, бае приятелю, — рече той.

— Защо? — очудих се аз.

— Отровна е.

— Как отровна? Ами защо я не спрете? Защо сте я оставили да тече?

— Ние у село знаем и я не пием, ама ваша милост сте чужденец, може да се отровите.

— Ти какъв си? — питам.

— Пазач. . . Пазим да се не пие от водата.

— Друга чешма имате ли?

— Пет, ама и они са забранени.

— Отровни?

— Оно, речи го, отровни.

— Ами от къде пиете вода?

— Имаме си бунари. От дедите още ни са останали.

Пазачът извика една жена, която минаваше с пълни стомни в ръка.

— Стойне, я донеси водица да пие господина.